

Frihed, og arbejder dygtigt med i Samfundet, og den Tid er forbi, da man inddelte dem i yndige unge Piger og gamle Pebermøer. Med al Agtelse for de gifte Kvinder vilde Hr. O. Johansen dog kun tage Hatten een Gang af for den gifte, men to Gange for den ugifte, thi om hende vidste han, at hun ikke havde solgt sig. Det vil ikke vare længe, før Modstanden er brudt, og Kvinden har den kommunale Valgret.

En islandsk Dame, Frk. Johansdotter, gav en Skildring af islandske Forhold.

Hr. Herman Trier blev modtaget med stærke Haandklap. Hr. Trier fandt i Mod-sætning til Fru Juel-Hansen intet latterligt i, at Kvinderne havde fremsat deres Krav i et „Hvad vi vil“, og mente, at Fru Juel-Hansen havde Uret i at kalde Kvinderne ulogiske, Talerens Erfaring gik i stik modsat Retning.

Fru Louise Nørlund forstod ikke, hvorledes Fru Juel-Hansen kunde staa op og angribe „Hvad vi vil“-Kvinderne, thi vi vil jo dog alle noget, ogsaa Fruen selv. Og naar Kvindevalgretsforeningen havde indvarslet til dette Møde, saa var jo dette netop et „Hvad vi vil“-Møde (stort Bifald). Fru Nørlund mente, at Hr. Oscar Johansen hellere maatte tage sin Hat to Gange af for den Masse forurettede gifte Kvinder, der endnu levede under Undtagelseslove. Den ugifte havde dog nogen Frihed.

Der blev til Slutning vedtaget følgende Resolution:

„Forsamlingen udtaler sin stærkeste Tilslutning til det i Folketinget fremsatte Forslag om Valgret og Valgbarhed for Kvinder til kommunale Repræsentationer, og opfordrer i Ærbødighed indtrængende Regering og Rigsdag til at gøre Forslaget til Lov.“

Fra vor Brevkasse.

Fru Johanne Meyer!

Maa jeg have Lov at fremkomme med en Forespørgsel i Deres ærede Blad?

Forleden var jeg til Lærermøde i en af „Danmarks Lærerforening“s Kredse, af hvilken jeg er Medlem. Efter et interessant Foredrag af en af Egnens Præster udspandt der sig en Diskussion, og i den Anledning valgtes der ved Haandsoprækning en Ordstyrer; ingen af de tilstedeværende fire Damer stemte, men desuagtet hed det: „Enstemmig valgt“. Senere udtalte de mandlige Deltagere i Diskussionen flere Gange, at „mulig har en af de andre Lærere noget at fremføre“ o. s. v.

Jeg har bemærket denne, om jeg maa sige, Enkønethed før i denne Kreds, og nu var det, jeg kunde have stor Lyst til at vide, om den er almindelig i alle Foreningens Kredse, for i saa Fald forstaar jeg ikke rigtigt, hvad Interesse vi Kvinder kan have af at være Medlemmer, ja naturligvis, der er jo „Medlemsbladet“, hvis tætfyldte Spalter kan tjene os til Oplysning og Vejledning, og vi har Lov at høre paa de Aandrigheder og pædagogiske Fingerpeg, der fra mandlig Side kan fremkomme paa Lærermøderne; men jeg for mit Vedkommende vilde foretrække en Forening, hvis Praksis kunde udtrykkes i Hostups bekendte Vers om „lige Ret for Mand og Kvinde“.

Det er egentlig en ganske mærkelig For-

bigaaelse, da det dog selv blandt meget konservative Skolemænd betragtes som en Kendsgerning, at Lærerinder ogsaa kan være gode Pædagoger, hvis Indlæg i Skolespørgsmaal dog turde have nogen Interesse.

Deres ærbødige

A. R.

Nye opretstaaende Pianoer.

Hr. Pianofabrikant Søren Jensen, Amaliegade 6, har efter et langt Studium og et utrætteligt Arbejde opfundet en ny Slags Pianoer, der har Flygeltonernes Kraft og Skønhed i Forbindelse med det opretstaaende Klavers Form.

For at lade Publikum selv dømme herom, havde Hr. Søren Jensen i Torsdags indbudt en stor Kreds af Musikvenner i Koncertpalæets lille Sal. Men Hr. Jensen havde valgt et farligt Eksperiment, idet han havde engageret en saa fremragende Koncertsangering som Frk. Otta Brønnum, thi det er virkelig umuligt at have Øre for Klaveret, naar man hører en saa henrivende Sang. Den overfyldte Sal genlød da ogsaa af ustanse- ligt Bifald, saa Frøkenen maatte atter og atter give Ekstranumre.

Imidlertid maa man dog sige, at Klaveret kom til sin Ret ved Frk. Thorups nydelige Klaverspil. Tonerne er smukke og fyldige, og om end Klaveret ikke kan staa Maal i Kraft med et af vore største Flygler, saa vil Hr. Jensen dog sikkert have Fornøjelse af sin Opfindelse, idet mange private Folk rimeligvis for Pladsens Skyld i større Grad vil benytte sig af disse Klaverer end af de store Flygler, som faa Familjer har Plads til.

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af Ida Boy-Ed.

„Hvad er det?“ spurgte han.

„En Malurtbitter. Herskabet maa ikke drikke noget koldt, uden at de først tager lidt deraf,“ sagde Fanny bestemt.

„Hvad er det for noget?“ spurgte han nok en Gang.

„En Snaps! Drikke Snaps af et Glas sammen med Frøken Ottilie von Droste!“ Han skyllede den skarpe, brændende Drik, der var vel saa meget som et Fingerbøl fuld, ned, rystede sig derpaa og lo. Det var saa morsomt. Ottilie lo ogsaa, men holdt pludselig inde og saa forundret paa ham. Han lignede slet ikke sig selv, thi hun havde altid set ham alvorlig. To Rækker smukke Tænder kom til Syne, og hans Træk blev unge og runde, Smilet udglattede de skarpe Linier, som hans videnskabelige Gransken havde fremkaldt, og som i Grunden havde indgydt Ottilie stor Respekt.

„Hvor det klæder Dem godt at le!“ sagde hun med fuld Overbevisning.

Sælsomt nok, endskønt hans Hjerte svulmede af Lykke, grebes han dog af en vemodig Følelse.

„Maaske“, sagde han, „er det fordi Smilet er en saa sjælden Gæst paa mit Ansigt. Saa ung som jeg er, ligger der dog allerede et Liv fuldt af haardt Arbejde bag ved mig. Min første Ungdom var meget mørk, ikke sollys og fuld af Frihed som Deres. Den usleste Gadedreng havde mere

Fornøjelse end jeg, thi min Fader, fattig og stolt som han var, vilde ikke udsætte mig for Forhaanelser, og tillod mig derfor ikke at tumle mig i det fri. Jeg er helt og holdent en Stueplante.“

„Men da Deres Forældre døde, og De kom i Huset hos Deres Bedsteforældre, havde De da heller ingen Fritid?“ spurgte Ottilie medfølelse.

„Nej, jeg havde ingen Tid til at være ung, jeg maatte lære, lære hurtigere end andre, for snarere at blive færdig med Latinskolen og Universitetet.“

„Men nu, nu hjælper Deres Bedsteforældre dog vel til at gøre Livet lyst for Dem?“ spurgte Ottilie indtrængende.

„Jeg ernærer dem,“ sagde han med et Smil, „og siden jeg kan det, er jeg lykkelig.“

„Åa!“ udbrød Ottilie og saa inderligt paa ham.

„Og nu i Dag er jeg meget lykkelig!“ sluttede han bevæget.

De havde begge fugtige Øjne. Ottilie rakte ham sin Haand over Bordet, han greb den og trykkede den varmt. (Fortsættes.)

Meddelelser.

Kvindelig Læseforening. Paa Frøken Arnesen-Kalls 80aarige Fødselsdag hædrede Kvindelig Læseforenings Medlemmer den alderstegne Forfatterinde — Foreningens Æresmedlem — ved at overrække hende et smukt Portræt af hende selv, malet af Frk. Johanne Krebs. Portrættet, der overbragtes af Foreningens Bestyrelse og nogle af Medlemmerne, vil senere blive ophængt i Foreningens Lokale.

Kvindelig Fremskridtsforening. Mandag den 20. November Kl. 8 1/2, Vestergade 9, holder Frøken Helene Berg Foredrag om „Forebyggende og opdragende Virksomhed blandt unge Piger“.

Frøkenne Berg og Petersen, som allerede er kendte fra deres Virksomhed i Kaalundsgade 4, hvor de unge Damer har deres Hjem og samler unge Piger fra fattige Hjem for at bevare dem fra letsindige Fornøjelser og oplære dem, vil sikkert paa Mandag blive hørt med den største Interesse.

Ikke-Medlemmer kan mod at betale 25 Øre deltage i Mødet.

AVERTISSEMENTER.

Kvindelig Fremskridtsforening.

Mandagen den 20. Novbr. Kl. 8 1/2 afholdes Møde, Vestergade 9, 1.

Frøken Helene Berg vil tale om „Forebyggende og opdragende Virksomhed for unge Piger“.

Ikke-Medlemmer kan mod at betale 25 Øre deltage i Mødet.

Møde for Kvinder

afholdes Onsdag den 22. November Kl. 8 Aften i Arbejderforeningens store Sal, Nørrevoldgade 92.

Frk. Helene Berg vil tale om „et forebyggende Arbejde blandt unge Piger“. Efter Foredraget Diskussion. Entré 10 Øre.

FRANSK.

Kursus og Enetimer for Beg. og Viderek.

W. E. Siesbye,
Skindergade 30.